

Homenatge

M. Àngels Ollé i la literatura infantil

Fina Rifa

mestra i il·lustradora

© Alba Mariné Torrell

Amb la M. Àngels vam començar juntes el camí de la literatura infantil: ella com a narradora i jo com a il·lustradora. Va ser el 1963 quan els primers àlbums començaren a caminar ajudats per unes narracions planeres fetes per ella, que utilitzava molt bé les paraules. Hi feia sortir uns personatges diferents del que s'havia fet fins llavors: per exemple, un vaixell bromista; un tren amb sentiments, com el Brillant; la Tula, una tortuga discreta, o les culleretes que es transformaven. I és per aquesta singularitat que moltes d'aquestes històries van ajudar a fer un gir en els interessos dels infants ja iniciats en la lectura.

Ens movíem en l'espai de l'escola Talitha. La M. Àngels era professora de Lletres i jo era professora de Plàstica, i trobàvem temps per reunir-nos amb Andreu Dòria, l'editor de La Galera, i Marta Mata, especialitzada en biblioteca i lectura.

La M. Àngels escrivia contes. També va crear unes petites lectures que introduïen els infants, pausadament, en l'aprenentatge de llegir. Aquestes històries curtes, alegres, de poques paraules i molt expressives van ajudar-los a llegir en català. A més, els dibuixos de Pere Prats, simples i amb uns colors encertats, completaven el conjunt, que naturalment s'anomenà «A Poc a Poc».

A la dècada dels setanta, l'edició en català va augmentar i va créixer en general, tot seguint aquests models, i després d'aquests inicis escriptors i il·lustradors van poder volar pel món del llibre infantil.

El dia que vaig anar a veure-la a l'escola Mowgli, que havia fundat a Reus, se'm va fer patent que no havia abandonat la seva gran afició: llegir, inventar i explicar contes. S'hi respirava un ambient ple de vida entremig de tot allò que ella havia sabut transmetre. •

Apa, apa, de M. Àngels Ollé i Pere Prats (col·lecció «A Poc a Poc» de La Galera, 1985).